

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: E. R., narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem,
se sídlem Dubská 390/4, 415 01 Teplice,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2017, č. j. „X“, o starobním důchodu

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 8. 2017, č. j. „X“, o starobním důchodu, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 6. 2017, č. j. „X“ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž mu žalovaná pro nesplnění podmínek stanovených v ust. § 3 odst. 1 písm. b) vládního nařízení č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vládní nařízení“), zamítla jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

žádost o zvýšení starobního důchodu. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalované uhradit mu náhradu nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce podrobně popsal dosavadní průběh správního řízení, jakož i průběh probíhajících předchozích správních řízení ve věci přiznání starobního důchodu. Žalobce se domnívá, že jediným argumentem žalované pro nevyhovění jeho žádosti o zvýšení starobního důchodu je skutečnost, že jeho zaměstnání netrvalo ke dni 31. 12. 1992. Žalobce upozornil, že tato argumentace není v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, který ve svých rozhodnutích striktní a přeformalizované požadavky žalované zcela odmítl. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 141/2011 – 87 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že zkoumat splnění podmínky ust. § 174 odst. 2 zákona č. zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995 (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“) v poslední den roku 1992, se jeví být nepřiměřeně přísný a nepřesvědčivý. Žalobce připomněl, že jeho bývalý zaměstnavatel (společnost Siemens, s.r.o., právní nástupce společnosti Siemens Engineering, a.s.) není schopen mu v důsledku zničení podnikového archivu v roce 2002 při povodních potvrdit dokumenty požadované žalovanou. Žalobce proto žalované zaslal dne 5. 4. 2017 přílohu žádosti o důchod sepsanou dne 31. 3. 1992, ověřené kopie záznamních listů o evidenci pracovní činnosti v různých pracovních kategoriích a ve svém podání výslovně uvedl, že těmito dokumenty nahrazuje ze své vůle potvrzení vydávané dle ust. § 4 vládního nařízení. K tomu žalobce podotkl, že v předmětné věci očividně nejde o prokazování doby zaměstnání, která je v předmětné věci nesporná, nýbrž o striktně formální požadavek žalované na prokázání pracovního poměru žalobce ke dni 31. 12. 1992. Žalobce trvá na tom, že žalobu napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bez dalšího splňuje podmínky přiznání důchodu i bez naplnění formalistické podmínky trvání zaměstnání ke dni 31. 12. 1992. Žalobce doplnil, že v preferovaných pracovních kategoriích odpracoval nejméně 9 383 dní, z nichž 5 628 dní spadá do kategorie I. A či I. B a zbývajících 3 755 dní spadá do kategorie II.
3. Žalobce poukázal na skutečnost, že Nejvyššímu správnímu soudu se jeví jako neudržitelný výklad žalované, která svůj názor opírá o faktický výkon práce v jediný den v roce. Žalobce se domnívá, že nelze k tíži zaměstnance přičíst skutečnost, že konkrétní výkon práce není možno lokalizovat konkrétně v čase, mimo jiné i proto, že zákon ani prováděcí předpis nestanovovaly povinnost evidence přesných dat odpracovaných směn. Žalobce podotkl, že i žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatuje, že u žalobce jsou splněny všechny ostatní podmínky pro zvýšení starobního důchodu, nicméně podle žalované nesplňuje požadavek výkonu zaměstnání ke dni 31. 12. 1992, který je podle názoru žalobce v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce poukázal na skutečnost, že názor Nejvyššího správního soudu převzal do svého rozhodnutí i Krajský soud v Ústí nad Labem, a to v rozsudku ze dne 7. 4. 2014, č. j. 75Ad 7/2013 – 46. Žalobce se domnívá, že žalovaná chybovala ve svém postupu, když po žalobci požadovala potvrzení dle ust. § 4 vládního nařízení, neboť se jedná o potvrzení zaměstnání po dni 1. 1. 1993, přičemž v té době již žalobce zaměstnaný nebyl. Závěrem žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí žalované nemá oporu v zákoně ani judikatuře Nejvyššího správního soudu, přičemž Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutím žalované došlo k nepřiměřeně formalistickému posouzení předmětné věci a nepřiměřené aplikaci zákona, čímž je rozhodnutí žalované v rozporu s požadavky na spravedlivé rozhodování.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná předložila k výzvě soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
5. Po popisu průběhu správního řízení ve věci přiznání starobního důchodu žalobci žalovaná k věci uvedla, že z příloh připojených k žádosti žalobce o přehodnocení starobního důchodu žalobce neprokazoval odpracované směny v zaměstnání uvedeném v ust. § 1 vládního nařízení, tedy zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v hlubinných dolech, které bylo podle předpisů účinných před 1. 1. 1993 zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku alespoň 55 let. Z tohoto důvodu žalovaná žalobci zaslala vysvětlující dopis a požádala jej o předložení vyplněného potvrzení podle ust. § 4 vládního nařízení. K tomu žalovaná doplnila, že žalobce v reakci na zaslání potvrzení žalované zaslal již dříve předložené přílohy. Žalovaná objasnila, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce je skutečnost, že žalobce vykonával zaměstnání: montáž a rekonstrukce investičních celků chemických a hutních provozů, montážní práce vykonávané pod spodní úrovní nadloží a na skrývce v povrchových dolech na vyhrazené nerosty, což není zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, tj. I. AA pracovní kategorie uvedené v ust. § 14 odst. 2 písm. a) zákona o sociálním zabezpečení. Žalovaná připomněla, že podle ust. § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. 1. 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány.
6. Žalovaná souhlasí s argumentací žalobce, že není třeba zkoumat, zda žalobce vykonával zaměstnání I. pracovní kategorie ke dni 31. 12. 1992, neboť nárok na snížení důchodového věku mu vznikl podle ust. § 21 odst. 1 písm. d) zákona o sociálním zabezpečení, nikoliv podle ust. § 174 téhož zákona. Žalovaná připomněla, že ve správním řízení, v němž se pojištěnec domáhá přepočtu starobního důchodu je standardním postupem vyžádat si po pojištěnci potvrzení ve smyslu ust. § 4 vládního nařízení. Žalovaná dále poukázala na skutečnost, že žalobce podle svého tvrzení ani nesplňuje podmínky pro přepočet důchodu, neboť sám uvádí, že v době po 31. 12. 1992 již zaměstnaný nebyl.

Replika

7. Žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaná ve svém vyjádření uvedla totožnou argumentaci jako v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce trvá na nezákonnosti napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v požadavku prokázat zaměstnání žalobce ke dni 31. 12. 1992. Žalobce připomněl, že tento závěr je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou převzal do svého rozhodnutí i Krajský soud v Ústí nad Labem. K tomu žalobce doplnil, že žalovaná se k této skutečnosti nijak nevyjadřuje a námitky žalobce nijak nezpochybňuje, z čehož žalobce dovodil důvodnost žaloby.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s tímto postupem výslovně vyjádřil svůj souhlas a žalovaná se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není naprosto důvodná.
11. Podle ust. § 1 vládního nařízení se toto nařízení se vztahuje na osoby, které:
 - a) vykonávaly před 1. lednem 1993 zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem¹⁾ zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, (dále jen „zaměstnání v hornictví“),
 - b) odpracovaly v zaměstnání v hornictví celkem aspoň 3 300 směn, popřípadě, jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech, 2 200 směn, nebo, pokud výkon zaměstnání v hornictví skončily z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice, odpracovaly před 1. lednem 2009 v zaměstnání v hornictví celkem aspoň 3 081 směn, popřípadě, jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech, 1 981 směn. Počet těchto odpracovaných směn za dobu před 1. lednem 1993 se zjistí tak, že počet kalendářních dnů zaměstnání v hornictví se vynásobí koeficientem 0,6 a zaokrouhlí směrem nahoru; za dobu po 31. prosinci 1992 se za odpracovanou směnu považuje každá směna, v níž osoba uvedená v písmenu a) po převážnou část vykonávala podle potvrzení vydaného podle § 4 pod zemí zaměstnání v hornictví, a
 - c) nesplnily podmínky uvedené v zákoně č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 31. prosince 1995, pro stanovení důchodového věku 55 let.
12. Podle ust. § 2 vládního nařízení u osob uvedených v § 1, které:
 - a) nesplnily podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 174 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 31. prosince 1995, se důchodový věk stanoví tak, že od důchodového věku stanoveného podle § 32 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni 1. ledna 2010, se odečte 5 let,
 - b) splnily podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 174 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 31. prosince 1995, důchodový věk činí 55 let a 6 měsíců; za důchodový věk se přitom považuje věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce, a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.

13. Podle ust. § 4 zaměstnavatelé, u nichž byly po 31. prosinci 1992 zaměstnány osoby vykonávající zaměstnání v hornictví, potvrzují počet směn odpracovaných pod zemí v zaměstnání v hornictví na žádost těchto osob, a to na tiskopisu vydaném Českou správou sociálního zabezpečení.
14. Podle ust. § 21 odst. 1 písm. d) zákona o sociálním zabezpečení má občan nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku aspoň 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 20 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. i) až l).
15. Podle ust. § 174 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň
 - a) 56 let, byl-li zaměstnán nejméně 14 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 9,5 roku, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 19 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 19 roků ve službě I. kategorie funkcí,
 - b) 57 let, byl-li zaměstnán nejméně 13 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 9 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 18 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 18 roků ve službě I. kategorie funkcí,
 - c) 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 12 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 8 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 16 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 16 roků ve službě I. kategorie funkcí nebo 17,5 roku ve službě II. kategorie funkcí, nebo
 - d) 59 let, byl-li zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 7,5 roku, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až l) anebo 15 roků ve službě I. nebo II. kategorie funkcí. Dle odst. 2 je podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. prosince 1992; za zaměstnání se pro tyto účely považují i náhradní doby a doby uvedené v ust. § 5 odst. 1 a v ust. § 6 odst. 1 nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1988 Sb.
16. Podstatné v předmětném řízení je skutečnost, že v prvostupňovém rozhodnutí Česká správa sociálního zabezpečení zcela správně v případě žalobce dovodila, že montáž a rekonstrukce investičních celků chemických a hutních provozů, montážní práce vykonávané pod spodní úrovní nadloží a na skrývce v povrchových dolech na vyhrazené nerosty nelze hodnotit v I. pracovní kategorii uvedené v ust. § 14 odst. 2 písm. a) zákona o sociálním zabezpečení. Je sice pravdou, že žalobci vznikl podle ust. § 21 odst. 1 písm. d) zákona o sociálním zabezpečení nárok na snížení důchodového věku, nicméně ke snížení důchodového věku žalobce nedošlo ve smyslu ust. § 174 zákona o sociálním zabezpečení, což by odpovídalo zařazení do I. AA pracovní kategorie. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že pro posouzení vzniku nároku na starobní důchod bylo určující, jaký druh činnosti žalobce vykonával (montáž a rekonstrukce investičních celků chemických a hutních provozů, montážní práce vykonávané pod spodní úrovní nadloží a na skrývce v povrchových dolech na vyhrazené nerosty). Žalobcovo zaměstnání z právě uvedených

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvodů nepředstavovalo zaměstnání vykonávané v hlubinných dolech spadající pod I. AA pracovní kategorii a pro předmětný případ je tak nepodstatné, zda žalobce tuto pracovní činnost vykonával i ke dni 31. 12. 1992, jak požadovala žalovaná. Česká správa sociálního zabezpečení tak zcela legitimně v případě žalobce vyhodnotila, že nevykonával zaměstnání v hornictví, jak ostatně vyplývá i z žalobcem několikrát předložených záznamních listů – doby zaměstnání v preferované pracovní kategorii, a z osobního listu důchodového pojištění ze dne 10. 8. 2017, které si nechala žalovaná opětovně vyhotovit pro potřeby námitkového řízení, a dále z osobního listu důchodového pojištění ze dne 13. 4. 1999 a ze dne 7. 5. 1999, které tvoří nedílnou součást prvostupňového rozhodnutí.

17. K žalobcem odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 141/2011 – 87 a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2014, č. j. 75Ad 7/2013 – 46 soud konstatuje, že tato rozhodnutí se na daný případ nevztahují, neboť v předmětných případech účastník řízení vykonával zaměstnání I. AA pracovní kategorie, nicméně, jak soud dovodil výše, žalobce zaměstnání I. AA pracovní kategorie nevykonával. Je sice pravdou, že žalovaná svou argumentací v námitkovém řízení ohledně splnění podmínek pro přiznání zvýšení starobního důchodu u žalobce neshledala důvod pro nesplnění podmínky výkonu zaměstnání I. pracovní kategorie ke dni 31. 12. 1992, a se žalobcem lze souhlasit v tom směru, že Nejvyšší správní soud označil zkoumání splnění této podmínky, tj. zaměstnání v poslední den roku 1992, jako nepřiměřeně přísné a nepřesvědčivé. V tomto směru je však nepřehlédnutelná skutečnost, že správní řízení je považováno za jeden celek. Pokud se tedy Česká správa sociálního zabezpečení ve svém prvostupňovém rozhodnutí zabývala naplněním podmínek pro zvýšení starobního důchodu podle vládního nařízení, přičemž konstatovala, že žalobce zákonem požadované podmínky nesplňuje, neboť nevykonával zaměstnání v hornictví, a žalovaná tyto podmínky napadeným rozhodnutím aprobevovala, ač je chybně odůvodnila, je zcela zřejmé, že i žalovaná vycházela z předpokladu, že žalobce podmínky stanovené vládním nařízením nesplňuje, což ostatně sama žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla.
18. Na základě těchto skutečností pak nelze učinit jiný závěr než ten, že žalobce nesplnil zákonem stanovenou podmínku pro zvýšení starobního důchodu, a to zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, tedy výkon zaměstnání I. AA pracovní kategorie, a proto mu nevznikl nárok na zvýšení starobního důchodu ve smyslu vládního nařízení.
19. Pro úplnost soud doplňuje, že postup České správy sociálního zabezpečení spočívající v požadavku zaslání potvrzení dle ust. § 4 vládního nařízení, soud neshledává důvodným, neboť Česká správa sociálního zabezpečení tímto postupem dala žalobci možnost zvrátit rozhodnutí ve správním řízení ve svůj prospěch. V případě, že by žalobce řádně vyplněné potvrzení předložil, by pak bylo zřejmé, že nevykonával pouze montáže a rekonstrukce investičních celků chemických a hutních provozů a montážní práce vykonávané pod spodní úrovní nadloží a na skrývce v povrchových dolech na vyhrazené nerosty, ale byl zaměstnán v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, čímž by splnil i poslední podmínku pro zvýšení starobního důchodu dle vládního nařízení. Žalobce však sám nijak nedoložil, že by byl zaměstnán v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, a tato skutečnost nevyplývá ani z žalobcova osobního listu důchodového pojištění. Z uvedených důvodů nemohlo být zaměstnání žalobce žalovanou vyhodnoceno v I. AA pracovní kategorii. Žalobce by měl vzít na vědomí skutečnost, že nepracoval-li v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, pak

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nesplňuje podmínky pro zvýšení starobního důchodu, jak Česká správa sociálního zabezpečení správně konstatovala již v prvostupňovém rozhodnutí.

20. Ze shora předestřených důvodů soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl, neboť ji z pohledu uplatněných žalobních neshledal důvodnou.
21. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. března 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.